

UOHSX003UR2Y

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R3/2009/VZ-17066/2011/310/JHr

V Brně dne: 16. listopadu 2011

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 5. 1. 2009 podaném zadavatelem —

- společností **MERO ČR, a. s.**, IČ 60193468, se sídlem Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou, za niž jedná předseda představenstva Ing. Jaroslavem Pantůček a místopředseda představenstva Ing. Vít Tůma,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – společnosti MERO ČR, a. s., IČ 60193468, se sídlem Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou, učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Oprava nátěrů nádrže H08**“, zadávané formou otevřeného řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 18. 2. 2008 pod evidenčním číslem 60014809 a v Úředním věstníku Evropské unie pod evidenčním číslem 2008/S 34-047230 dne 19.2.2008, ve kterém je dalším účastníkem vybraný uchazeč:

- společnost **PROFICOLOR, s. r. o.**, IČ 25649868, se sídlem Radiová 1, 102 00 Praha, za niž jedná jednatel společnosti Jozef Jakubjak,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. a) a v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, a rovněž s přihlédnutím k právním závěrům rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2011 č. j. 62 Ca 36/2009 rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008

r u š í m

a řízení

z a s t a v u j i.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Společnost MERO ČR, a. s., IČ 60193468, se sídlem Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou, (dále jen „**zadavatel**“) zadal podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“), veřejnou zakázku „Oprava nátěrů nádrže H08“ (dále jen „**veřejná zakázka**“) formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 18. 2. 2008 pod evidenčním číslem 60014809 a v Úředním věstníku Evropské unie pod evidenčním číslem 2008/S 34-047230 dne 19.2.2008. V zadávací dokumentaci zadavatel stanovil, že základním kritériem hodnocení je ekonomická výhodnost nabídek z hlediska stanovených kritérií.
2. Dne 7. 10. 2008 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona podnět, na základě kterého si od zadavatele vyžádal dokumentaci o veřejné zakázce. Protože po přezkoumání zadávacích podmínek obsažených v oznámení o zakázce a z vyžádané dokumentace získal Úřad pochybnosti o zákonnosti postupu zadavatele při zadávání předmětné veřejné zakázky, zahájil správní řízení z moci úřední, ve kterém jako účastníky správního řízení označil zadavatele a společnost PROFICOLOR, s. r. o., se sídlem Radiová 1, 102 00 Praha 10 – Hostivař (dále jen „**vybraný uchazeč**“). Úřad totiž v dokladech předložených k veřejné zakázce nenalezl žádnou indicii, svědčící o zjištění zadavatele, že hodnotící komise porušila postup stanovený zákonem ve smyslu § 79 odst. 5 zákona. Oznámení o zahájení správního řízení obdrželi účastníci řízení dne 12. 11. 2008 a tímto dnem bylo správní řízení zahájeno.

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 18. 12. 2008 vydal Úřad rozhodnutí č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený zákonem, když při výběru nejvhodnější nabídky neoprávněně postupoval pouze podle ustanovení § 81 odst. 3 zákona a jako nejvhodnější vybral nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise a to aniž by před tímto krokem bylo v souladu s § 79 odst. 5 zákona zjištěno, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup, přičemž tento postup zadavatele podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a již došlo k uzavření smlouvy. Za

tento správní delikt uložil Úřad zadavateli v souladu s § 120 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 40 000,- Kč.

4. V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad uvádí, že z předložené dokumentace vyplývá, že zadavatel pro zadání předmětné veřejné zakázky zvolil formu otevřeného řízení s výběrem ekonomicky nejvýhodnější nabídky z hlediska kritérií, která byla uvedena v části 3 zadávací dokumentace „Požadavky na způsob zpracování nabídkové ceny“ a v části 5.1. zadávací dokumentace „Způsob hodnocení nabídek“. Jako základní kritérium hodnocení zadavatel stanovil ekonomickou výhodnost nabídek, kdy dílčím hodnotícím kritériem byla stanovena: 1) úroveň technologického postupu (s vahou 50 %), 2) nabídková cena (s vahou 30 %) a 3) výše sankce za nedodržení termínu dokončení, uvedená v Kč/den (s vahou 20 %).
5. Z protokolu o dokončení posouzení kvalifikace a dokončení posouzení nabídek hodnotící komisí ze dne 25. 4. 2008 a ze zprávy hodnotící komise o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 7. 5. 2008 bylo zjištěno, že hodnotící komise vyhodnotila jako nejvhodnější nabídku společnosti AVE–servis, spol. s r. o., IČ 60875585, se sídlem Čechova 725/52, 370 01 České Budějovice, (dále jen „**AVE-servis, spol. s r.o.**“), a v tomto smyslu bylo formulováno i její doporučení předané zadavateli dne 20. 5. 2008. Nicméně poté, co zadavatel obdržel doporučení komise, provedl výběr nejvhodnější nabídky uchazeče a vybral uchazeče, který se podle hodnocení komise umístil až na druhém místě – tedy nabídku vybraného uchazeče. Při tomto svém novém hodnocení se zadavatel mimo jiné opíral o expertní posudek praktické využitelnosti navrhovaných technologických postupů z nabídek na předmětnou zakázku ze dne 25. 5. 2008, zpracovaný Ing. Alešem Zapletalem, (engineering a realizace povrchových úprav, Liblice 220, 282 01 Český Brod).
6. V rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 3. 7. 2008 zadavatel jako zdůvodnění výběru nabídky jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, mimo jiné uvedl, že se v novém hodnocení opíral o výše zmíněný expertní posudek, na základě kterého nabídky v dílčím hodnotícím kritériu č. 1 „úroveň technologického postupu“ vyhodnotil jinak, než hodnotící komise, neboť nabídku společnosti AVE-servis, spol. s r.o. a nabídku vybraného uchazeče v tomto kritériu vyhodnotil v opačném pořadí. Hodnocení údajů z nabídek, které byly zadavatelem hodnoceny jinak než hodnotící komisí je pak podrobně popsáno v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 3. 7. 2008. Zadavatel svůj postup opírá o ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona, které mu dle jeho názoru umožňuje vybrat nabídku jiného uchazeče, než která odpovídá doporučení hodnotící komise, pokud hodnotí údaje z nabídek uchazečů jinak než hodnotící komise a pokud současně výběr nejvhodnější nabídky včetně odůvodnění řádně oznámí podle zákona všem uchazečům, kteří nebyli vyloučeni z účasti v zadávacím řízení. Postup podle tohoto ustanovení dle názoru zadavatele rovněž odpovídá zásadě hospodárnosti a skutečnosti, že je to právě zadavatel, který má ze zákona povinnost a odpovědnost za výběr nejvhodnější nabídky. Hodnotící komise plní dle zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky pouze funkci poradní. Zadavatel rovněž dle svých slov postupoval zcela v souladu s postupem, doporučeným zadavatelům Ministerstvem pro místní rozvoj, obsaženým v metodických pokynech, konkrétně v materiálu „Metodika zadávání veřejných zakázek podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách a metodika zadávání zakázek financovaných ze zdrojů Evropské unie“ (dále jen „**metodika**

MMR“). Tato metodika se nicméně vyjadřuje pouze k nutnosti odůvodnit odlišné hodnocení zadavatele. Bližší podmínky, za kterých zadavatel může rozhodnout odlišně od stanoviska hodnotící komise, však nerozebírá.

7. Zadavatel tedy vybral nabídku jiného uchazeče, než jak bylo doporučeno hodnotící komisí, protože se s jejím doporučením neztotožnil. Přestože se při tomto svém novém výběru opíral o expertní posudek a oznámení zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky obsahující nově stanovené pořadí řádně zaslal uchazečům o předmětnou veřejnou zakázku spolu s odůvodněním svého postupu, je jeho postup v rozporu se zákonem. Snaha o zabezpečení maximální míry transparentnosti a objektivity při posuzování a hodnocení nabídek se mimo jiné odráží i v zákonem stanoveném počtu členů hodnotící komise. Vzhledem ke skutečnosti, že odpovědnost za vynakládání veřejných prostředků a tedy i odpovědnost za zadání veřejné zakázky ze zákona nese v plné míře zadavatel, je právě na něm, aby jím stanovení členové hodnotící komise tyto požadavky na ně kladené rovněž objektivně a nezaujatě naplnili. Teprve pokud zadavatel zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený zákonem, rozhodne v souladu s § 79 odst. 5 zákona o novém posouzení a hodnocení nabídek.
8. Na základě předložených materiálů Úřad zjistil, že zadavatel vyhodnotil jako nejvhodnější jinou nabídku, než jak znělo doporučení hodnotící komise, aniž by zjistil, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Tímto postupem se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, neboť při výběru nejvhodnější nabídky neoprávněně postupoval pouze podle ustanovení § 81 odst. 3 zákona a jako nejvhodnější vybral nabídku jiného uchazeče, než jak to odpovídá doporučení hodnotící komise, aniž by před tím bylo v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 zákona zjištěno, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Tímto svým jednáním zadavatel podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a došlo již k uzavření smlouvy.
9. Za výše uvedené porušení zákona Úřad zadavateli stanovil pokutu ve výši 40 000,- Kč. Při stanovení výše pokuty Úřad přihlédl ke skutečnosti, že se zadavatel snažil postupovat ve smyslu metodiky MMR a dále k tomu, že se pokusil o podrobné zdůvodnění svého postupu při výběru jiného uchazeče (než doporučila hodnotící komise) a své zdůvodnění rovněž všem ostatním účastníkům zaslal. Současně však Úřad při stanovení výše pokuty zohlednil značný finanční objem veřejné zakázky.

III. Námitky rozkladu

10. Proti shora uvedenému rozhodnutí podal zadavatel dne 5. 1. 2009 v zákonné lhůtě rozklad, kterým napadá rozhodnutí Úřadu č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008 v celém rozsahu, přičemž své námitky zaměřuje proti právní argumentaci Úřadu, týkající se vztahu § 79 odst. 5 zákona a § 81 odst. 3 zákona a dále proti údajnému skutkovému zjištění Úřadu, že zadavatel v předmětném zadávacím řízení rozhodl o „novém výběru“ a o „novém posouzení a hodnocení nabídek“, aniž by hodnotící komise porušila zákon.
11. Ve vztahu k právní argumentaci Úřadu, dle které může zadavatel rozhodnout odlišně od doporučení hodnotící komise a vybrat jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče pouze

v případě, že zjistí, že hodnotící komise porušila zákon, a současně za takové situace před rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky nejdříve postupuje podle § 79 odst. 5 zákona, uvádí zadavatel následující.

12. Podle názoru zadavatele § 81 zákona nestanoví zadavateli povinnost za situace, kdy hodnotící komise neporušila zákon, učinit rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky přesně v souladu s hodnocením vypracovaným hodnotící komisí a zachyceným ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek předložené zadavateli, neboť tato zpráva má dle jeho názoru pouze charakter doporučení a není ji tedy v žádném případě možné považovat za závaznou pro rozhodnutí zadavatele o výběru. Podle svého názoru může zadavatel dle § 81 zákona rozhodnout v odůvodněných případech i jinak, než jak zní doporučení hodnotící komise a to aniž by pro vydání takového rozhodnutí bylo nezbytné dřívější zjištění porušení zákona ze strany hodnotící komise. Zadavatel dále zdůrazňuje, že § 81 zákona žádným způsobem nezavazuje zadavatele povinností zjistit porušení zákona ze strany hodnotící komise, ani povinností rozhodnout o novém hodnocení dle § 79 odst. 5 zákona. Ustanovení § 81 zákona pak zadavatel chápe jako zákonné zmocnění zadavatele a vymezení jeho odpovědnosti ve vztahu k výběru nejvhodnější nabídky. Dle svého názoru má zadavatel právo, nikoliv povinnost, hodnocení hodnotící komise převzít. V ustanovení § 81 zákona je pak dle zadavatele zakotveno jeho oprávnění pro vlastní hodnocení nabídek ve fázi rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky. Toto ustanovení stanoví zadavateli dle jeho názoru oprávnění neztotožnit se s doporučením hodnotící komise v případě, že svůj jiný výběr řádně odůvodní a sdělí jej všem uchazečům, jejichž nabídka byla hodnocena.
13. Dle zadavatele ani výše uvedená metodika MMR žádným způsobem nevymezuje v případě odchýlného výběru zadavatele od doporučení hodnotící komise povinnost předchozího postupu zadavatele podle § 79 odst. 5 zákona, případně předcházející zjištění, že hodnotící komise porušila zákon. Jedinou povinností je dle zadavatele v případě odlišného výběru nejvhodnější nabídky, než jak zní doporučení hodnotící komise, povinnost případný odlišný výběr řádně odůvodnit.
14. Zadavatel v podaném rozkladu rozlišuje své právo rozhodnout o výběru nejvhodnější nabídky odchýlně od doporučení hodnotící komise a povinnost rozhodnout o novém hodnocení nabídek v případě porušení zákona hodnotící komisí jako dva zcela evidentně rozdílné „právní instituty“, které mají jiný cíl a účel a nemají vůči sobě dle zákona žádný přímý vztah ani podmíněnost, ani vztah speciality a subsidiarity.
15. Zadavatel dále napadá údajné skutkové zjištění Úřadu, že v předmětném zadávacím řízení rozhodl o „novém výběru“ a o „novém posouzení a hodnocení nabídek“, aniž by hodnotící komise porušila zákon. V této souvislosti zadavatel uvádí, že tímto, ani žádným jiným způsobem podle § 79 odst. 5 zákona nepostupoval, neboť k tomu neměl žádný důvod, vzhledem k tomu, že hodnotící komise zákon neporušila. Dále zadavatel opětovně uvádí, že zákonné doporučení, které mu hodnotící komise předložila spolu s nabídkami uchazečů, pouze konfrontoval s tím, jak podané nabídky hodnotil on sám, tedy ve smyslu § 81 odst. 3 písm. c) zákona, a jednalo se tedy o jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ve

smyslu tohoto ustanovení a nikoliv o rozhodnutí o novém posouzení a hodnocení nabídek dle § 79 odst. 5 zákona.

16. Závěrem zadavatel sumarizuje všechny své námitky a opětovně zdůrazňuje, že dle jeho názoru stanoví § 81 zákona oprávnění zadavatele pro jeho vlastní („vnitřní“) hodnocení nabídek, a že má tedy zadavatel zákonem stanovené právo odchýlit se od doporučení hodnotící komise, které není podmíněno jeho předchozím zjištěním, že došlo k porušení zákona ze strany hodnotící komise. Právní názor Úřadu obsažený v prvostupňovém rozhodnutí chápe jako popření svého práva svobodně rozhodovat o výběru nejvhodnější nabídky. Zadavatel rovněž opětovně uvádí, že nerozhodl o „novém posouzení a hodnocení nabídek“, ani neprovedl „nový výběr“, ale při svém prvním a jediném rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky se ve smyslu § 81 odst. 3 písm. c) zákona na základě vlastního „vnitřního ověřovacího“ hodnocení výhodnosti nabídek odchýlil od doporučení hodnotící komise.
17. Vzhledem k výše uvedenému zadavatel žádá, aby předseda Úřadu rozhodnutí ze dne 18. 12. 2008 č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr v souladu s § 152 odst. 5 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) změnil a rozhodl ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 písm. b) zákona o tom, že při zadávání veřejné zakázky zadavatel postupoval v souladu se zákonem.

IV. Řízení o rozkladu

18. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech předseda Úřadu podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k níže uvedenému závěru.
19. Úřad tím, že svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2008 č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr konstatoval správní delikt zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, za což zadavateli uložil pokutu ve výši 40 000,- Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí se předseda Úřadu v plné míře ztotožnil.

Rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu

20. Dne 30. 4. 2009 vydal předseda Úřadu rozhodnutí č. j. ÚOHS-R3/2009/VZ-5157/310/ZČt, kterým potvrdil rozhodnutí napadené rozkladem a podaný rozklad zamítl. Předseda Úřadu se v rozhodnutí o rozkladu podrobně zabýval veškerými námitkami zadavatele, uplatněnými v rozkladu a zaujal k nim následující stanovisko.

V. K námitkám rozkladu

K pravomoci zadavatele rozhodnout o výběru jiné nabídky, než jak zní doporučení hodnotící komise

21. K podanému rozkladu předseda předně uvedl, že Úřad žádným způsobem nepopírá skutečnost, že odpovědnost za vynakládání veřejných prostředků a tedy i odpovědnost za zadání veřejné zakázky v souladu se zákonem nese v plné míře zadavatel. Primární problematikou šetřeného případu je tedy oprávnění zadavatele ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a šíře tohoto oprávnění.
22. V podaném rozkladu zadavatel namítá, že pokud by neměl možnost vyhodnotit jako nejvhodnější jinou nabídku, než jak stanoví doporučení hodnotící komise, aniž by před tímto výběrem musel konstatovat porušení zákona ze strany hodnotící komise, došlo by k popření jeho oprávnění, které mu dle jeho názoru přiznává § 81 odst. 3 písm. c) zákona. Současně zadavatel popírá jakýkoli vztah mezi ustanovením § 79 odst. 5 zákona a § 81 odst. 3 písm. c) zákona. K těmto úvahám předseda Úřadu uvádí následující.
23. V souladu s § 79 odst. 5 zákona rozhodne zadavatel o novém posouzení a hodnocení nabídek, pokud zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený tímto zákonem. Pro nové posouzení a hodnocení nabídek pak zadavatel ustanoví jinou hodnotící komisi, případně provede nové posouzení a hodnocení nabídek sám. V souladu s § 81 odst. 3 písm. c) zákona zadavatel v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky uvede odůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, pokud vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise. V takovém případě zadavatel rovněž uvede, jaké údaje z nabídky byly veřejným zadavatelem hodnoceny jinak než hodnotící komisí a jak byly nabídky zadavatelem hodnoceny v rámci jednotlivých hodnotících kritérií.
24. Přestože by se na první pohled mohlo skutečně zdát, že výše uvedená ustanovení k sobě nemají žádný vztah, není možné je takto svévolně „vytáhnout“ ze zákona a interpretovat samostatně. Podmínky pro zadávání veřejných zakázek jsou vymezeny v zákoně, který funguje jako celistvá právní úprava a jednotlivá jeho ustanovení je tedy potřeba interpretovat a aplikovat ve vzájemné souvislosti. Výše uvedená ustanovení spadají každé do jiné hlavy zákona a v rámci procesu zadávání veřejné zakázky upravují jinou fázi zadání veřejné zakázky, kdy ustanovení § 79 zákona upravuje hodnocení nabídek, které společně se zprávou o posouzení a hodnocení nabídek uzavírá fázi posouzení a hodnocení nabídek. Průběh zadání veřejné zakázky dále pokračuje fází výběru nejvhodnější nabídky. Jedná se tedy již o fázi výběru nabídky, které předchází hodnocení nabídek. Z logiky věci tedy není možné v této fázi opětovně hodnotit nabídky jako takové.
25. S touto problematikou úzce souvisí i funkce a činnost hodnotící komise, která je odborným orgánem zadavatele plnícím zákonem vymezené funkce. Zákon stanoví minimální počet členů hodnotící komise, z nichž musí mít v případě potřeby jedna třetina příslušnou odbornost. V souladu s § 74 odst. 1 zákona je právě na zadavateli, aby jednotlivé členy hodnotící komise jmenoval, přičemž se předpokládá, že při tomto výběru zohlední všechny své požadavky související s konkrétní veřejnou zakázkou. Zadavatel tedy vždy musí uvážit,

zda složitost předmětu veřejné zakázky, jakož i komplikovanost hodnocení nabídek, vyžaduje případnou odbornou způsobilost příslušného počtu členů hodnotící komise, neboť její role v zadávacím řízení je zcela zásadní a na její nestranné, nezaujaté a profesionální činnosti je často závislý úspěch celého zadávacího řízení. I skutečnost, že jakékoli pochybení hodnotící komise zakládá právní odpovědnost zadavatele, který se jí nemůže zprostit, svědčí o úzkém provázání hodnotící komise a zadavatele a o významu kvalitního výběru členů hodnotící komise ze strany zadavatele.

26. V souladu s § 75 odst. 4 zákona se jednání hodnotící komise mohou účastnit též jiné osoby, které určí veřejný zadavatel nebo hodnotící komise. Pokud tedy zadavatel uváží, že složitost předmětu veřejné zakázky si ve fázi posouzení a hodnocení žádá i přítomnost dalších osob, které mají příslušné odborné znalosti či zkušenosti, které jsou významné pro posouzení a hodnocení nabídek, může jim povolit účast na jednání hodnotící komise, stejně jako případným dalším osobám, aby dodatečně kontrolovaly a ověřovaly regulérnost průběhu posuzování a hodnocení nabídek. Stejně tak si v souladu s § 76 odst. 2 zákona může pro posouzení nabídek hodnotící komise přizvat jednoho nebo více poradců. Výstupem z jednání hodnotící komise je vedle zprávy o posouzení a hodnocení nabídek také protokol o jejím jednání, který je podepsán všemi hodnotícími členy a případné nesouhlasné stanovisko člena hodnotící komise s jejím rozhodnutím či postupem musí být vždy řádně odůvodněno.
27. Klíčovou fází zadávacího řízení a de facto vrcholem činnosti hodnotící komise je právě hodnocení nabídek, jehož výsledkem je výběr nabídky, která poskytuje nejlepší poměr míry naplnění jednotlivých dílčích kritérií, jinými slovy nabídky, která je nejvhodnější ve vztahu k požadavkům zadavatele na plnění veřejné zakázky. Popis hodnocení nabídek s odůvodněním výsledku hodnocení (tedy pořadí nabídek tak, jak vzešlo z jejich hodnocení podle § 79 zákona) obsahuje zpráva o posouzení a hodnocení nabídek, kterou v souladu s § 80 odst. 2 zákona podepisují všichni členové hodnotící komise, kteří se účastnili jednání hodnotící komise, na kterém bylo hodnocení nabídek provedeno. Do uzavření smlouvy je pak zadavatel povinen umožnit všem uchazečům na jejich žádost do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek nahlédnout a pořídít si z ní výpis nebo opis.
28. Z výše uvedeného je zřejmé, že hodnotící komise představuje v otevřeném zadávacím řízení nezastupitelný prvek transparentnosti, který je opětovně posilován celou škálou různých opatření. Hodnotící komise je kolektivním orgánem, jehož činnost nelze nahradit rozhodováním jediného subjektu, který je veden „vnitřními pohnutkami“. Ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona tedy v žádném případě nelze interpretovat jako právo zadavatele rozhodnout „samostatně a svobodně“ o výběru nejvhodnější nabídky, na základě vlastního „vnitřního“ uvážení, neboť by tímto bylo zásadním způsobem zasaženo do postupu zadávání veřejné zakázky, ve kterém má hodnotící komise nezastupitelnou roli. Jediná situace, kdy zadavatel může rozhodnout odlišně od doporučení hodnotící komise je tedy ta, kdy v souladu s § 79 odst. 5 zákona zjistí, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup a pro nové posouzení a hodnocení nabídek ustanoví jinou hodnotící komisi, případně provede nové posouzení a hodnocení nabídek sám.

29. V šetřeném případě zadavatel vyhodnotil jako nejvhodnější jinou nabídku, než jak znělo doporučení hodnotící komise, a to aniž by zjistil, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Nabídka vybraného uchazeče tak byla vybrána pouze na základě vlastního „vnitřního“ hodnocení zadavatele (jak zadavatel sám uvádí) a to ve fázi rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky. Tímto postupem se zadavatel prakticky „vrátil“ do fáze posuzování a hodnocení nabídek, která však byla v tomto okamžiku již zakončena zprávou o posouzení a hodnocení nabídek ze strany hodnotící komise. Současně tímto zadavatel de facto popřel celou činnost hodnotící komise ve fázi hodnocení nabídek, neboť bez ohledu na výstup z její činnosti vybral vítěznou nabídku sám na základě své volní úvahy, čímž naprosto popřel funkci hodnotící komise v zadávacím řízení a zásadním způsobem ovlivnil transparentnost zadávacího řízení.
30. Předseda Úřadu tedy na základě těchto skutečností uzavřel, že zadavatel nemůže samostatně na základě své vlastní volní úvahy rozhodnout o výběru nejvhodnější nabídky jiné, než jak stanoví doporučení hodnotící komise (pokud nezjistí, že tato porušila zákonem stanovený postup), neboť by tak zcela zásadním způsobem zasáhl do role, kterou má hodnotící komise v zadávacím řízení. „Svoboda“ statutárního orgánu zadavatele vybrat si nabídku, kterou on považuje za nejvhodnější, je tímto formalizovaným postupem omezena právě v zájmu zachování maximálně transparentního a nediskriminačního prostředí zadávání veřejných zakázek. Možnost zadavatele ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky tedy spočívá především v kvalitním a zodpovědném výběru jednotlivých členů hodnotící komise, případně dalších osob, jejichž odborné znalosti či zkušenosti zadavatel považuje za významné pro posouzení a hodnocení nabídek. Rozhodnutím jediného subjektu však v tomto případě není možné nahradit komplexní činnost kolektivního orgánu, vytvořeného právě pro účel posouzení a hodnocení nabídek, jehož výstupem je výběr nabídky, která poskytuje nejlepší poměr míry naplnění jednotlivých dílčích kritérií, a který je současně jednou ze zásadních záruk transparentnosti zadávacího řízení.

K ostatním námitkám rozkladu

31. Zadavatel v podaném rozkladu namítá, že se při svém postupu opíral o metodiku MMR, která žádným způsobem nevymezuje povinnost zadavatele (v případě výběru nabídky odlišné od doporučení hodnotící komise) postupovat nejprve podle § 79 odst. 5 zákona. K tomuto předseda Úřadu uvedl následující.
32. Výše uvedená metodika MMR, která upravuje postup doporučený zadavatelům ze strany MMR (v části KROK 11: Jak zadavatel postupuje v jednotlivých řízeních, podkapitola Otevřené řízení, Dílčí krok 4: Jak postupuje zadavatel po ukončeném posouzení a hodnocení nabídek), skutečně obsahuje text, podle kterého se zadavatel může odchýlit od doporučení hodnotící komise, je však povinen provedené odchylky řádně odůvodnit. Povinnost zdůvodnění odchýlení se zadavatele od doporučení hodnotící komise nicméně obdobně uvádí zákon, napadené rozhodnutí i sám zadavatel. Metodika MMR se tedy vyjadřuje pouze k povinnosti zadavatele odůvodnit své odlišné hodnocení, nerozebírá však blíže podmínky, za kterých zadavatel může rozhodnout odlišně od stanoviska hodnotící komise. Je však třeba zdůraznit, že části upravující Dílčí krok 4, neboli postup zadavatele po ukončeném posouzení a hodnocení nabídek, předchází Dílčí krok 3: Jaké úkony činí zadavatel po uplynutí lhůty pro

podání nabídek. Tento dílčí krok je zakončen pasáží Náprava vadného postupu hodnotící komise – nové posouzení a hodnocení nabídek. Tato pasáž tak naprosto bezprostředně předchází text, na který zadavatel ve svém odvolání na metodiku MMR poukazuje, a ve kterém je v souladu s platným zněním zákona uvedena povinnost zadavatele rozhodnout o novém posouzení a hodnocení nabídek, pokud zjistí, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Předseda Úřadu proto opětovně zdůraznil, že proces zadávání veřejné zakázky představuje komplexní soubor činností, které spolu vzájemně souvisí a navazují na sebe. I skutečnost, že pasáž o nápravě vadného postupu hodnotící komise bezprostředně předchází pasáží o postupu zadavatele po ukončeném posouzení a hodnocení nabídek, vypovídá o tom, že postupu zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, musí předcházet zjištění zadavatele, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Právo zadavatele rozhodnout o výběru nejvhodnější nabídky odchýlně od doporučení hodnotící komise tedy přímo souvisí s předchozím zjištěním zadavatele, že hodnotící komise porušila zákon, na což navazuje povinnost zadavatele rozhodnout o novém hodnocení nabídek.

33. K námitce zadavatele, že v předmětném zadávacím řízení nerozhodl o „novém výběru“ a o „novém posouzení a hodnocení nabídek“, aniž by hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup, ani žádným jiným způsobem nepostupoval podle § 79 odst. 5 zákona, protože k tomu neměl žádný důvod (neboť hodnotící komise zákon neporušila), uvedl předseda Úřadu následující.
34. Zadavatel sám uvádí, že se v daném případě jednalo o jeho „hodnocení“ ve smyslu § 81 odst. 3 písm. c) zákona a jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky dle § 81 zákona ve smyslu tohoto ustanovení. Vzhledem k systematickému zákonu je však v okamžiku výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem dle § 81 zákona fáze hodnocení a posuzování nabídek již ukončena a zadavatel tedy nemůže nabídky nově hodnotit, jak bylo podrobněji rozvedeno výše. V souvislostech šetřeného případu je však v rámci objektivitě potřeba připustit určitou nepřesnost termínů použitých v napadeném rozhodnutí, které nicméně nemění jeho význam ani smysl. Jako alternativa pojmů „posouzení a hodnocení nabídek“ je v napadeném rozhodnutí užíván také pojem „výběr“, což sice není přesný termín plynoucí ze zákona, nicméně tato skutečnost nemá vliv na srozumitelnost rozhodnutí. Slovní spojení „nový výběr“ či „nové posouzení“ pak v napadeném rozhodnutí označuje kroky, které zadavatel učinil po provedení posouzení a hodnocení nabídek hodnotící komisí dne 7. 5. 2008.

VI. Řízení o žalobě před Krajským soudem v Brně

35. Proti pravomocnému rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R3/2009/VZ-5157/2009/310/ZČt ze dne 30. 4. 2009 (dále jen „**žalobou napadené rozhodnutí**“) podal zadavatel (v soudním řízení „žalobce“) dne 26. 6. 2009 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, která byla tomuto soudu doručena dne 8. 7. 2009, a kterou se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008. Po provedeném řízení u Krajského soudu v Brně soud vydal dne 12. 5. 2011 rozsudek č. j. 62 Ca 36/2009.

36. Nejprve se soud zabýval hlavní námitkou žalobce, a to že § 81 odst. 3 písm. c) zákona mu dává možnost odchýlit se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise. Ačkoliv hodnotící komise vyhodnotila nabídku společnosti AVE – servis, s. r. o., jako nejvhodnější, zadavatel v rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 3. 7. 2008 vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče než doporučila komise, a to nabídku společnosti PROFICOLOR s. r. o., která se umístila až na druhém místě. Zadavatel se při hodnocení opíral o expertní posudek Ing. Aleše Zapletala (engineering a realizace povrchových úprav) ze dne 25. 5. 2008. V dílčím hodnotícím kritériu „úroveň technologického postupu“ tedy zadavatel hodnotil nabídky jinak, než hodnotící komise. Soud tedy musel především posoudit, zda byl tento krok zadavatele v souladu se zákonem. Soud přitom poukázal na to, že při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování Úřadu a důvodnost žaloby tedy posuzoval podle zákona tehdy účinného.
37. Soud se především zabýval vzájemným vztahem § 79 odst. 5 a § 81 odst. 3 písm. c) zákona a uvedl, že pokud žalobce poukazuje na to, že obě citovaná ustanovení dopadají na jinou situaci, pak je třeba mu přisvědčit. Na základě rozboru těchto ustanovení soud dospěl k následujícím závěrům. Ustanovení § 79 odst. 5 zákona dopadá na situaci, kdy zadavatel zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený zákonem. V tomto případě je zadavatel povinen rozhodnout o novém posouzení a hodnocení nabídek a buď stanoví jinou hodnotící komisi, která posouzení a hodnocení nabídek provede znovu, nebo nové posouzení a hodnocení nabídek provede sám. Ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona nebylo v rozhodné době na § 79 odst. 5 zákona nijak vázáno. Uvedené ustanovení nic nehovoří o tom, že je lze aplikovat pouze tehdy, pokud hodnotící komise porušila postup stanovený zákonem, neboť § 81 odst. 3 písm. c) zákona pouze stanoví, že pokud veřejný zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, je povinen v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky tento svůj odlišný výběr odůvodnit. Podle tohoto ustanovení tedy zadavatel neprovádí posouzení a hodnocení nabídek, ale pouze vybírá nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise. K posouzení a hodnocení nabídek je zadavatel oprávněn pouze podle § 79 odst. 5 zákona.
38. K provedenému rozboru vztahu obou výše citovaných ustanovení zákona soud dále uvádí, že pokud by přisvědčil závěru žalovaného, že zadavatel se nemůže odchýlit od doporučení hodnotící komise, pak by nebylo důvodu k úpravě obsažené v § 81 odst. 3 písm. c) zákona. Zmíněné ustanovení totiž dopadá na situaci, kdy zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než odpovídá doporučení hodnotící komise a nemůže být tedy aplikovatelné na situaci zakotvenou v § 79 odst. 5 zákona, neboť zde zadavatel jinou nabídku nevybírá, ale buď supluje hodnotící komisi, pokud komise porušila postup stanovený zákonem, a provede tedy nové posouzení a hodnocení nabídek sám, nebo ustanoví novou hodnotící komisi, která provede nové posouzení a hodnocení nabídek. Obě ustanovení (tj. § 79 odst. 5 a § 81 odst. 3 písm. c) zákona) tedy dopadají na odlišné situace a v rozhodné době byla použitelná samostatně.

39. Dále se soud v rozsudku zabýval tím, zda § 81 odst. 3 písm. c) zákona umožňuje zadavateli odchýlit se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise. Zde soud vyšel ze znění § 79 odst. 1 zákona podle něhož hodnocení nabídek provede hodnotící komise. Podle § 81 odst. 1 zákona zadavatel rozhodne o výběru nejvhodnější nabídky toho uchazeče, jehož nabídka byla podle hodnotících kritérií vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější nebo jako nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. Z toho lze dovodit, že o výběru nejvhodnější nabídky rozhodne sice zadavatel, avšak jako nejvhodnější nabídku je povinen vybrat nabídku, která byla hodnotící komisí vyhodnocena jako nejvhodnější. Nejvhodnější nabídkou je přitom tak, která je vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější, pokud základním hodnotícím kritériem byla dle § 78 zákona ekonomická výhodnost nabídky, nebo ta, která byla vyhodnocena, jako nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, pokud základním kritériem byla nejnižší nabídková cena. Existuje tedy základní pravidlo, podle něhož je zadavatel povinen vybrat tu nabídku, která byla hodnotící komisí vyhodnocena jako nejvhodnější.
40. Z tohoto základního pravidla však byla zákonem stanovena výjimka právě v § 81 odst. 3 písm. c) zákona. Pokud totiž toto ustanovení výslovně uvádí, že za situace, kdy zadavatel vybere nabídku odlišnou od té, kterou mu doporučila hodnotící komise, je povinen svůj výběr v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky odůvodnit, pak nelze dospět k jinému závěru, než že zadavatel se od doporučení hodnotící komise odchýlit může. Veřejný zadavatel je tedy oprávněn závěry hodnotící komise nerespektovat a zakázku zadat jinému uchazeči. Toto oprávnění zadavatele je omezeno tím, že zadavatel je oprávněn vybrat pouze nabídku, která byla hodnotící komisí hodnocena a svoje rozhodnutí učiněné v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky řádně odůvodnit. V případě postupu podle § 81 odst. 3 písm. c) zákona zadavatel neprovádí nové posouzení a hodnocení nabídek, nýbrž pouze vybírá nabídku jiného uchazeče než jak odpovídá doporučení hodnotící komise a tento svůj postup odůvodňuje. Soud tedy uzavřel, že stanovisko hodnotící komise o tom, kterou nabídku vyhodnotila jako nejvhodnější, je pro zadavatele pouze doporučením, od kterého se může za splnění podmínek zakotvených v § 81 odst. 3 písm. c) zákona odchýlit.
41. Soud dále pro úplnost upozornil na novelu ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona, provedenou zákonem č. 179/2010 Sb. Předmětné ustanovení zákona, po novele uvedené v § 81 odst. 4 písm. c), zní nově tak, že zadavatel v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky uvede odůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, pokud zadavatel sám provedl nové posouzení a hodnocení nabídek podle § 79 odst. 5 zákona. Ve znění tohoto ustanovení je dále blíže uveden i obsah tohoto odůvodnění. Citované ustanovení bylo tedy změněno tak, že nyní odpovídá argumentaci žalovaného v dané věci tj. že zadavatel není oprávněn se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise odchýlit. Pouze v případě, kdy postupuje podle § 79 odst. 5 zákona je oprávněn provést posouzení a hodnocení nabídek sám. Právě popsaná změna, ke které došlo v souvislosti s novelou ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona, však nic nemění na tom, že v rozhodné době měl zadavatel oprávnění se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise odchýlit v souladu s tehdy účinným zněním předmětného ustanovení zákona.

Stanovisko předsedy Úřadu

42. Po novém projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí ustavenou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu rozkladových námitek a přihlédnutím k návrhu rozkladové komise stejně jako s přihlédnutím k právním závěrům citovaného rozsudku jsem dospěl k následujícímu závěru.
43. Úřad v napadeném rozhodnutí č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008 ve výroku I. nerozhodl správně o tom, že zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nedodržel postup stanovený zákonem a při výběru nejvhodnější nabídky neoprávněně postupoval pouze podle § 81 odst. 3 cit. zákona a vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, aniž by před tímto krokem v souladu s ustanovením 79 odst. 5 zákona bylo zjištěno, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup, přičemž tento jeho postup podstatně ovlivnil výběr nevhodnější nabídky a došlo již k uzavření smlouvy a za spáchání uvedeného správního deliktu uložil zadavateli pokutu ve výši 40 000,- Kč (čtyřicet tisíc korun českých). V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a k zastavení správního řízení.

K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí

44. K posuzovanému případu veřejné zakázky shrnuji následující skutečnosti. Hodnotící komise v uvedeném případě vyhodnotila jako nejvýhodnější nabídku společnosti AVE-servis s. r. o. a v tomto smyslu bylo formulováno i její doporučení předané zadavateli. Zadavatel však poté co obdržel doporučení hodnotící komise, provedl výběr nejvhodnější nabídky v dílčím hodnotícím kritériu č. 1 „úroveň technologického potupu“ jinak, než to odpovídalo doporučení předanému zadavateli hodnotící komisí. Zadavatel namítá, že zákon mu v § 81 odst. 3 písm. c) dává možnost odchýlit se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise. Tuto hlavní námitku žalobce tedy zejména posuzoval soud, který vycházel ze skutkového stavu existujícího v době rozhodování Úřadu. Z dikce ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona vyplývá, že veřejný zadavatel vybírá nejvhodnější nabídku, přičemž tento výběr, pokud neodpovídá doporučení hodnotící komise a je tedy odlišný od doporučení, je povinen náležitě odůvodnit způsobem popsáním v citovaném ustanovení zákona. Zadavatel tedy uvede, jaké údaje z nabídky byly hodnoceny jinak, než to učinila hodnotící komise a jak byly nabídky hodnoceny zadavatelem v rámci jednotlivých hodnotících kritériích. Ze znění ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) zákona platného a účinného v rozhodné době tedy plyne oprávnění zadavatele provést výběr nejvhodnější nabídky odlišně od doporučení hodnotící komise, pokud je výběr řádně zdůvodněn. Podle zmíněného ustanovení zadavatel neprovádí nové posouzení a hodnocení nabídek, ale pouze výběr jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise. Z dikce ustanovení § 79 odst. 5 zákona je naopak zřejmé, že toto ustanovení upravuje nové posouzení a hodnocení nabídek, ke kterému je zadavatel oprávněn, pokud zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený tímto zákonem. Z porovnání obou zmíněných ustanovení jednoznačně vyplývá, že v rozhodné době byla tato

ustanovení použitelná samostatně a mezi těmito ustanoveními neexistovala v rozhodné době žádná návaznost.

45. Napadené rozhodnutí vycházelo ve výroku I. z toho, že ke spáchání správního deliktu došlo tím, že při výběru nejvhodnější nabídky zadavatel nerespektoval doporučení hodnotící komise a jako nejvhodnější nabídku vybral nabídku jiného uchazeče, aniž by zjistil, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup. Tato koncepce spáchání správního deliktu je nesprávná, neboť § 81 odst. 3 písm. c) zákona ve znění platném v rozhodném období, umožňoval zadavateli odchýlit se od výběru nejvhodnější nabídky doporučené hodnotící komisí, pokud je tento odlišný výběr zákonným způsobem odůvodněn. Odlišný výběr nabídky nejvhodnějšího uchazeče není navíc podmíněn splněním podmínky obsažené v § 79 odst. 5 zákona, tedy zjištěním, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup, neboť obě citovaná ustanovení upravují jinou situaci a vzájemně spolu nijak nesouvisí, jak potvrdil rovněž krajský soud ve svém právním názoru, obsaženém v rozsudku, kterým je správní orgán vázán. Vzhledem k tomu, že rozsudkem Krajského soudu č. j. 62 Ca 36/2009 ze dne 12. 5. 2011 bylo jako nezákonné zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R3/2009/VZ-5157/2009/310/ZČt ze dne 30. 4. 2009 a s právním závěrem krajského soudu není v souladu rovněž napadené prvostupňové rozhodnutí Úřadu č. j. S307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr ze dne 18. 12. 2008, rozhodl jsem tak jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

VI. Závěr

46. Po zvážení všech aspektů dané věci, a po zjištění, že nastaly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení jsem rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomu rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu
pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. MERO ČR, a. s., se sídlem Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou
2. PROFICOLOR, s. r. o., se sídlem Radiová 1, 102 00 Praha

Vypraveno dne:

Viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové správy